

■ Μία εξαιρετική άγιοπνευματική εμπειρία

Κουρά Μεγαλόσχημης Μοναχῆς στό Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν

«Ἐθελξας πόθῳ με, Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας τῷ θείῳ Σου ἔρωτι»

ΤΗΝ 29η πρὸς 30ὴν Μαρτίου ἐκ. ἡμ., Παρασκευὴ πρὸς Σάββατον τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἡ Θεομητορική Χάρις, τὸ Ἀμάραντον Ρόδον, μᾶς ἀξίωσε μιᾶς ἐξαιρετικῆς άγιοπνευματικῆς εμπειρίας στό Γυναικεῖο Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς (Κτήτωρ: ὁ ἐν Ὁσίοις Γέρον Ἱερώνυμος Ἀγιοπαυλίτης, † 1943).

Κατὰ τὴν Ἀγρυπνία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, Σάββατον Ε΄ Νηστειῶν, ἐτελέσθη γιὰ πρώτη φορά μετὰ τὸ 1962 (!) Κουρά Μεγαλοσχῆμου Μοναχῆς, γεγονός τὸ ὁποῖο προεκάλεσε τὴν ιδιαίτερη χαρὰ τοῦ οὐρανίου κόσμου καὶ τὴν ἔκχυσι τῆς πλουσίας καὶ αἰσθητῆς διὰ σημείων θείας Χάριτος!

Μὲ τὴν προσευχητικὴ συμμετοχὴ ἐνὸς μεγάλου πλήθους πιστῶν, ἡ Ἀδελφὴ Παρασκευὴ (κατὰ κόσμον Ἀναστασία Ζουγανέλη) ἀφιερῶθη στὸν Νυμφίο τῆς Ἰησοῦν Χριστό, στὸν Ὅποιο προσήχθη ὑπὸ τῆς Ὁσιωτάτης Μοναχῆς Ἰουστίνης, Ἀναπληρώτριας τῆς ἀσθενούσης Πολυσεβάτου Καθηγουμένης Γεροντίσσης Μακρίνης.

■ **Ἡ νεόκουρος** Ἀδελφὴ Παρασκευὴ, πνευματικὸ τέκνο τοῦ Γέροντός μας Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, θυγάτηρ τῶν ἐναρέτων Γερασίμου καὶ Εὐχάριτος, ἐγεννήθη στὴν Ἀθῆνα τὸ 1980, ἔχει δύο ἀδελφία, ἐτελείωσε τὸ Γενικὸ Λύκειο, ἐσπούδασε καὶ ἀπεφοίτησε μὲ ἄριστα τὴν Νοσηλευτικὴ, τὴν ὁποία ἐξήσκησε γιὰ μικρὸ διάστημα μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία στό Νοσοκομεῖο «Ὑγεία», γνωρίζει Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά, διετέλεσε ἐπ' ὀλίγον Δόκιμος Μοναχὴ στό Μοναστήρι τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν καὶ τελικὰ ἀφιερῶθη στὴν Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τὸ 2003, ὅπου ἔλαβε καὶ τὴν Κουρά τῆς Ρασοευχῆς τὴν 4.9.2006 ἐκ.ἡμ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Κουρᾶς καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας, οἱ συμμετέχοντες ἐμεθύσθησαν μέθην ἱερὰν καὶ νηφάλιον! Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ εἶχαν ἐνωθῆ! Οἱ πάντες εἶχαν ἀλλοιωθῆ ὀθνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐτρεπεστάτην! Μάλιστα, ἡ Ἀδελφὴ Παρασκευή, ἔχουσα δεχθῆ τὴν πνοὴν τῆς θεωρῦτου Χάριτος, ἦταν ὅλη γαληνόμορφος, λάμπουσα, ἀστράπτουσα καὶ σχεδὸν εἰπεῖν οὐρανοβάμων! Ὁ χῶρος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ κατηυγάζετο ἀπὸ ἓνα μυστικὸ ἄπλετο Φῶς, τὸ Ὅποιο προκαλοῦσε ἔκπληξι καὶ δέος! Οἱ ἱερὲς παρουσίες (τῆς Θεοτόκου; τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς;) ἦσαν ἐπίσης ἔντονα αἰσθητές! Ἀκόμη καὶ ὁ ἀείμνηστος Κτήτωρ, ὁ Γέρων Ἱερώνυμος, τοῦ Ὁποίου ἡ ἱερὰ Κάρα εἶχε τοποθετηθῆ ἔξω πρὸ τῆς Θεοτόκου στὸ τέμπλο, ἐξέφραζε τὴν ἱκανοποίησί Του μὲ *σημεῖο* θαυμαστό: τριζοβολοῦσε, μέχρι τοῦ σημείου νὰ πιστευθῆ, ὅτι κάποια στιγμή ἡ ἱερὰ Κάρα κυριολεκτικὰ θὰ «έκραγῆ»!...

Ὑπὸ τὸ κράτος τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὅποια προκαλοῦσε ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ἀτιμόσφαιρα, μὲ ἀποκορύφωμα τὴν κοινωνία τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, στὰ ὅποια προσῆλθε τὸ πλεῖστον τοῦ ἐκκλησιάσματος, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κύριος Κυπριανός, ὁ τελέσας τὴν Κουρὰν καὶ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἐξεφώνησεν ὅπως ἔνθους σύντομη Ὀμιλία, τὴν ὁποία παραθέτουμε ἀπομαγνητοφωνημένη στὸ τέλος τοῦ παρόντος *Χρονικοῦ*.

Μαζὶ μὲ τὸν Θεοφιλέστατο ἐλειτούργησαν ὁ Ἱερομόναχος π. Μᾶρκος Ἀγιοκυπριανίτης, ὁ Πρεσβύτερος π. Δωρόθεος Ξυναριανὸς (Ἐφημέριος τῆς Μονῆς) καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος π. Ἰωσήφ Ἀγιοκυπριανίτης. Ἦσαν παροῦσες ἡ Ὁσιωτάτη Γερόντισσα Ταξιαρχία, Καθηγουμένη τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τῆς ὁποίας οἱ Μοναχὲς ἔψαλαν θαυμάσια, ὡς καὶ ἡ Ὁσιωτάτη Μοναχὴ Ἰουστίνα τῆς Παναγίας Ὁδηγητριάς Ἀχαρνῶν.

Ἐπίσης ἦταν παρῶν καὶ ὁ Δήμαρχος Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπαραιῆς, τοῦ ὁποίου ἡ κατοικία στὴν Φυλὴ γειτονεῖ πρὸς τὴν πατρικὴ τῆς νεόκουρης Μοναχῆς, καὶ ἕτεροι παράγοντες τοπικῶν φορέων.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀλησιμονήτου αὐτῆς Ἀγρυπνίας, παρετέθη πλουσία τράπεζα ἀγάπης, δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας στοὺς εὐλαβεῖς, φιλομονάχους καὶ θεοτοκοφίλους ἀγρυπνιστάς, τοὺς ὁποίους διακονοῦσαν κατασυγκινημένοι καὶ πλήρεις χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ οἱ γονεῖς τῆς νεοκούρου Γεράσιμος καὶ Εὐχαρις. Αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι ἐδίωξαν τὸ γεγονός ὡς γαμήλιο πανηγύρι, ἐφ' ὅσον ἡ θυγατέρα τους εἶχε ἐνωθῆ μὲ τὸν Οὐράνιο Νυμφίον της!...

♦ **Ήταν πράγματι** μία ἐξαιρετική ἀγιοπνευματική καὶ χριστοκεντρική ἐμπειρία, ἡ ὁποία μαζί με ὅσες καὶ ὅσα εἶχαν βιωθῆ καὶ θὰ ἀκολουθοῦσαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐφετινῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς (Κουρὲς πέντε Μεγαλοσχημῶν καὶ δύο Ρασοφόρων Μοναχῶν, Κουρὲς τεσσάρων Μεγαλοσχημῶν Μοναζουσῶν καὶ μιᾶς Ρασοφόρου, Χειροτονία ἐνὸς Ἱεροδιακόνου, Ἀγρυπνίες ἕξι, Συνάξεις δύο ἢ τρεῖς κάθε ἐβδομάδα, Ἐξομολογήσεις κ.ἄ.) ἐπέδρασαν πολὺ θετικὰ στὴν πνευματική πορεία τῶν Μοναστηριῶν μας.

* * *

■ Προσφώνησις εἰς νεόκουρον Μοναχὴν

Μοναχισμὸς καὶ Θεῖος Ἔρως

† Ἐπισκόπου Ὁρεῶν Κυπριανοῦ

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν! Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἀμήν!

Δὲν ἔχω ἐτοιμασθῆ, δὲν ἐπρόλαβα νὰ ἐτοιμασθῶ γιὰ μία εἰδικὴ Ὁμιλία, ὅπως ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου, διότι ὁ κόπος καὶ ὁ χρόνος δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψαν...

Θεωρῶ πολὺ μεγάλη τὴν ἡμέρα αὐτή... Ἐορτάζει ἡ Παναγία μας, εορτάζουμε τὸν Ἀκάθιστο Ὑμνο, εἶναι Θεομητορικὴ Ἐορτή. Συμπίπτει μάλιστα, κατὰ καλὴ συγκυρία ἐφέτος νὰ εἶναι στὴν ἴδια ἐβδομάδα τοῦ Εὐ-

αγγελισμοῦ. Ἐπαναλαμβάνονται τὰ «ρήματα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ». Ἐορτάζουμε τὸ μέγα γεγονός τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου, τῆς συλλήψεως τοῦ Ἁκτίστου Θεοῦ ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδυί τῆς Θεοτόκου...

Τὴν πνευματικὴ μας χαρὰ καὶ τὴν κατάνυξι ἐπαυξάνει τὸ ἐπίσης μεγάλο γεγονός τῆς ὀριστικῆς πλέον ἀφιερώσεως τῆς Ἀδελφῆς μας Παρασκευῆς Μοναχῆς στὴν Μοναχικὴ Ζωή!

Ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας μας καὶ τὴν πρεσβεία τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, ὡς καὶ τὴν εὐχὴ τοῦ πολυσεβάστου Γέροντός μας Μητροπολίτου κυρίου Κυπριανοῦ, γὰρ νὰ ἀναφερθῶ ἐν ὀλίγοις στὸ δεύτερο αὐτὸ μέγα γεγονός τῆς ἡμέρας.

* * *

Διὰ τοῦ Μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος, ἡ Ἀδελφὴ μας Παρασκευὴ ἐνυμφεύθη πλέον μὲ γάμον ἀδιάλυτον καὶ αἰώνιον τὸν Νυμφίον μας Χριστόν.

Ἡ Μοναχικὴ Ζωή, ὅταν θεωρηθῆ ἔτσι, δὲν εἶναι ζωὴ λύτης, κατήφειας καὶ στενοχωρίας, ὅπως ἴσως κάποιοι ἔτσι προσλαμβάνουν τὸ μέγα γεγονός τῆς ἀφιερώσεως... Ἀλλά, εἶναι γεγονός μεγίστης χαρᾶς.

Εἶναι πραγματικὰ **Μυστικοὶ Γάμοι...** Ἡ **Νύμφη-ψυχὴ** νυμφεύεται τὸν **Νυμφίο-Χριστό...**

Ἄς μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ χρησιμοποιήσω τὶς φράσεις καὶ τὶς λέξεις ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὄντως *τολμηροὶ* στὶς περιπτώσεις αὐτές.

Ὀνομάζουν τὸν Χριστό μας **Ἐραστὴ** καὶ τὴν ψυχὴ **ἐρωμένη**. Εἶναι δηλαδὴ τόσος ὁ πόθος καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας γιὰ τὴν ἕνωσί Του μὲ μία ψυχὴ καὶ τὴν σωτηρία της, ὥστε χρησιμοποιοῦμε ἀνθρωποπαθεῖς ἐκφράσεις γιὰ νὰ προσεγγίσουμε κάπως τὸ ἀπροσπέλαστο αὐτὸ Μυστήριο... Γι' αὐτὸ ὀνομάζουμε τὸν Χριστό μας **Ἐραστὴ**.

Εἶναι τόσο μεγάλος ὁ πόθος Του, ὁ **ἔρωτάς** Του γιὰ κάθε ψυχὴ, μάλιστα δὲ γιὰ μία ψυχὴ, ἡ ὁποία τελικὰ ἀφιερώνεται ὀλοκληρωτικὰ σὲ Αὐτόν, ὥστε αὐτὸς ὁ πόθος, αὐτὸς ὁ **ἔρωτας** κινεῖ τὸν Θεὸ νὰ ἐξέλθῃ τρόπον τινὰ Ἐαυτοῦ, ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, νὰ ἐξίσταται Ἐαυτοῦ... **Ὁ ἔρωτας εἶναι ἐκστατικὸς...**

Ἐξέρχεται ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ὄρια τοῦ Ἁκτίστου εἶναι Του καὶ εἰσέρχεται στὸν κτιστὸ χρόνο καὶ τόπο, γιὰ νὰ *κνηγήσῃ* κυριολεκτικὰ, ὅπως ἓνας ἐρωτευμένος, τὴν ψυχὴ... Νὰ καταδιώξῃ τὶς ψυχές, τὶς ὁποῖες **ἔχει ἐρωτευθῆ** καὶ σφοδρῶς ἐπιθυμεῖ τὴν σωτηρία τους.

Ἐδῶ ὁ ἔρωτας εἶναι ἄμωμος... Εἶναι ἔρωτας ἀγνός... Ἐρωτας σωτήριος... Ἐρωτας, ὁ ὁποῖος ἀποβλέπει στὴν ἔνωσι τοῦ ἀκτίστου μὲ τὸ κτιστό, στὴν ἔνωσι τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπο.

* * *

Ἔτσι λοιπὸν πρέπει νὰ προσλαμβάνουμε τὸ γεγονὸς τοῦ Μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος.

Σήμερα, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλη σχετικὴ περίπτωσι πού ἔχουμε Κουρὰ Μοναχοῦ ἢ Μοναχῆς, ὁ Νυμφίος Χριστός, ὁ **Ἐραστής-Χριστός** ἀνοίγει τὴν **Ἀγκαλιά Του** καὶ κλείνει μέσα σὲ Αὐτήν, μὲ ἓναν ἐναγκαλισμὸ ἀπείρου πόθου καὶ ἀγάπης, ἀμώμου ἀγάπης, τὴν ἐρωμένη ψυχὴ!... Τὴν ψυχὴ, ἢ ὁποῖα ἐπίσης προβαίνει σὲ μία τέτοια κίνησι, ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ στενὰ ὄρια τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ σπεύδει νὰ ἐνωθῆ μὲ τὸν Νυμφίον της.

Λοιπὸν, τὸ Μέγα καὶ Ἀγγελικὸ Σχῆμα εἶναι ἓνα πανηγύρι πνευματικό... Εἶναι ἓνας γάμος πνευματικός... Δὲν εἶναι ὑπόθεσις λύπης, ἀλλὰ ὑπόθεσις χαρᾶς... Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ, ἀπὸ τὴν χαρὰ πού αἰσθάνεται μία ψυχὴ, ὅταν ἀποφασίξῃ ὀριστικὰ πλέον **νὰ πέσῃ** –ὅπως θὰ ἐλέγαμε– **στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νυμφίου της**, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ **Ἐραστοῦ** της.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν θεωρηθῶ ὑπερβολικός, θὰς Σᾶς ὑπενθυμίσω ἓνα σχετικὸ θαυμάσιο χωρίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος δὲν φεῖδεται τέτοιων χαρακτηρισμῶν, τέτοιων φράσεων, τέτοιων λέξεων...

Θὰ ἀπευθυνθῶ στὴν Ἀδελφὴ Παρασκευὴ διὰ μέσου τῶν λόγων τοῦ Ἁγίου...

«Εἰ γὰρ βασιλέα τὸν ἐπὶ γῆς λαβοῦσά τις (γυνὴ) νυμφίον, πάντων ἡγεῖται εἶναι ἑαυτὴν μακαριωτέραν, οὐ τὸν ἐπὶ γῆς, οὐδὲ τὸν ὁμόδουλον, ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τὸν ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου, τὸν ἐπάνω τῶν Χερουβὶμ καθημένον, τὸν σείοντα τὴν γῆν, τὸν ἐκτείναντα τὸν οὐρανόν, τὸν φοδερόν μὲν τοῖς Χερουβὶμ, ἀπρόσιτον δὲ τοῖς Σεραφίμ, οὐχὶ νυμφίον ἔχουσα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐραστήν, καὶ ἐραστὴν παντὸς ἀνθρώπου σφοδρότερον, πῶς οὐ πάντα ἀφήσεις τὰ ἐνταῦθα, εἰ καὶ αὐτὴν δέοι προέσθαι τὴν ψυχὴν; (ἂν θὰ χρειάζόταν νὰ χάσῃς καὶ τὴν ψυχὴν/ζωὴν σου;)».

Δὲν ἔχετε λάβει, Ἀδελφὴ Παρασκευή, μόνο ἓνα τέτοιο Νυμφίον... Δηλαδή, δὲν ὑπανδρευθήκατε ἀπλῶς ἓναν τόσο μεγάλο Νυμφίον, «ἀλλὰ καὶ ἐραστήν, καὶ ἐραστὴν παντὸς ἀνθρώπου σφοδρότερον»...

Ὁ Χριστός μας, ὁ Θεός μας εἶναι **Ἐραστής...** Μὲ σφοδρό, σφοδρότατο **ἔρωτα** ἀγαπάει τὴν ψυχὴ, μὲ τὴν ὁποία ἐνώνεται...

Ἔχουμε καὶ νυμφίους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγαποῦν τὴν νύμφη...

Ἔσεῖς λοιπόν, Ἀδελφὴ Παρασκευή, ἡ ὁποία σήμερα λαμβάνετε ἕναν **Ἐραστή-Νυμφίο**, ὄχι ἀπλῶς ἕναν νυμφίο, πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν τὰ ἀφήσετε ὅλα; πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψετε πάλι, ὄχι μόνο μὲ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν νοῦ, στὰ ἀνθρώπινα καὶ γήινα;... Δὲν θὰ ἦταν αὐτὸ μία **πνευματικὴ μοιχεία**;

Γι' αὐτὸ, Ἀδελφὴ Παρασκευή, νὰ μὴ λησμονῆτε ποτὲ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια, ὅπως βεβαίως καὶ κάθε Μοναχὸς καὶ κάθε Μοναχή, δηλαδὴ ὅτι πρέπει νὰ προσλαμβάνετε καὶ νὰ κατανοῆτε τὴν σχέσι αὐτὴ μὲ τὸν Θεό, ὄχι ὡς σχέσι φόβου, ὄχι ὡς σχέσι –ὅπως ἐπανελημμένως ἔχουμε ὑποστηρίξει μὲ ἔμφασι– ἐξασκίσεως κάποιων **καθηκόντων**, ὄχι ὡς σχέσι τυπική... Ἀλλά, ὡς μία σχέσι τόσο βαθειά, τόσο σφοδρή, τόσο ἰσχυρή, τόσο συγκλονιστική, ὥστε ὁ νοῦς νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ ποτὲ πάλι σὲ ἀνθρώπινα, σὲ γήινα, σὲ σαρκικά, τὰ ὁποῖα αἰχμαλωτίζουν αὐτόν, παρασύρουν τὴν ψυχὴ σὲ ἐμπαθεῖς κινήσεις, ἐμπαθεῖς ἐπιθυμίες καὶ ἐμπαθεῖς κλίσεις...

* * *

Ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος συνεχίζει ἐπάνω στὴν γραμμὴ αὐτή, κινεῖται στὴν ἴδια προοπτικὴ, ὅταν μᾶς λέγῃ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ γὰρ ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ ἀκόρεστος εἶστι, καὶ ὅσον αὐτοῦ γεύεται τις καὶ ἐσθίει, τοσοῦτον ἔκπεινος (σφόδρα πεινῶν) γίγνεται· καὶ τὴν καῦσιν καὶ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Θεὸν ἔχουσιν ἀκατάσχετον οἱ τοιοῦτοι». (Ὁμιλία ΙΕ')

Ἡ ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ εἶναι **ἀκόρεστος**... Ἔχουμε κληθῆ ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἀλλὰ ἰδιαίτερος οἱ Μοναχοί, νὰ ἔχουμε μία ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ μία ἀπόλαυσις τῆς ἀγάπης αὐτῆς **ἀκόρεστος**...

Καὶ ὅσο ἡ ψυχὴ γεύεται τῆς ἀγάπης αὐτῆς, τοῦ **θείου ἔρωτος**, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τόσο περισσότερο αὐξάνεται αὐτὴ ἡ ἀγάπη, αὐτὸς ὁ **ἔρωτας**, ἡ λαχτάρα πρὸς τὸν Θεό...

Καὶ ὁ Ἅγιος Μακάριος λοιπὸν ἀναφέρεται στὴν σχέσι μας μὲ τὸν Θεό, ὡς **σχέσιν ἔρωτος**... Καὶ μάλιστα **ἔρωτος**, ὁ ὁποῖος κατακαίει τὴν ὑπαρξί μας... Ὁ ὁποῖος εἶναι **ἀκατάσχετος**, ἀσυγκράτητος, δὲν μπορεῖ νὰ ἀναχαιτισθῇ... Εἶναι ὁ **ἔρωτας** αὐτὸς θεῖος, εἶναι πῦρ ποὺ μᾶς κατακαίει...

Συνεχίζει ὁ Ἅγιος:

«Κοινωνησάτω ἡ ψυχὴ σου τῷ Θεῷ, ὡς κοινωνεῖ νύμφη νυμφίῳ. Τὸ γὰρ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστὶ, φησὶν ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἄμωμον ψυχὴν». (Ὁμιλία ΛΗ')

Κοινωνησάτω ἡ ψυχὴ Σας, Ἀδελφὴ Παρασκευή, τῷ Θεῷ, ὡς κοινωνεῖ νύμφη νυμφίῳ... Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονήτε ποτὲ τὴν κλῆσι αὐτῆ τοῦ Ἁγίου Μακαρίου, ἡ ὁποία εἶναι πρόσκλησις καὶ ὤθησις καὶ συμβουλή ὅλων τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἡ σχέσις μας μὲ τὸν Θεὸ δὲν εἶναι σχέσις λυπηρά, δὲν εἶναι σχέσις τρομακτικὴ, δὲν εἶναι σχέσις φόβου... Ἀλλά, εἶναι σχέσις ἀγάπης... Καὶ υπερβαίνουμε ἀκόμη καὶ τὰ ὅρια τῆς ἀγάπης, διότι δὲν περιγράφεται, δὲν ἐξαντλεῖται σὲ μία ἀπλὴ ἀγάπη, ἀλλὰ εἶναι **σχέσις ἔρωτος...** Καὶ μάλιστα καυστικοῦ **ἔρωτος...** Ἡ καρδιὰ καίγεται κυριολεκτικὰ γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Νυμφίον...

Συνεχίζει ὁ Ἅγιος Μακάριος... Εἶναι τόσο συγκλονιστικὰ τὰ λόγια του...

«Ὁ γὰρ ἑαυτὸν ὁσημέραι τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖν ἀναγκάζων εἰς ἔρωτα θεῖον καὶ πόθον ἔμπυρον ὑπὸ τῆς πνευματικῆς ἀγάπης ἐκκαίεται πρὸς Θεὸν καὶ τὴν χάριν τῆς τοῦ Πνεύματος ἀγιαστῆς τελειότητος ὑποδέχεται». (Ὁμιλία Μ')

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προσκαρτερεῖ ὅλο καὶ περισσότερο στὴν προσευχὴ καὶ βεβαίως σὲ ὅλες τὶς ἀρετές, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προοδεύει πνευματικά, κατ' οὐσίαν προοδεύει στὸν **ἔρωτα πρὸς τὸν Χριστό...** Καὶ τὸ πῦρ τοῦ **θείου ἔρωτος** αὐξάνεται ὅλο καὶ περισσότερο στὴν καρδιὰ του... Αὐτὸς κυριολεκτικὰ ἐκκαίεται, γίνεται ἓνα καμίνι **θείου ἔρωτος...** Γίνεται δεκτικὸς τῆς τελειοτικῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...

Στὴν ἐν Χριστῷ τελειότητα μᾶς ὀδηγεῖ ὁ **θεῖος ἔρωτας** καὶ ὁ ἔμπυρος πόθος... Οἱ ἄλλες ἀρετές, ἡ *Πρᾶξις*, ἀποβλέπουν ἀκριβῶς στὸ νὰ ἀναζωπυρῶνουν, νὰ φουντώνουν τὸν **ἔρωτα** αὐτό...

Ὅπως ἔχουμε ἓνα καμίνι καὶ δὲν θέλουμε νὰ σβήση... Ρίχνουμε ὅλο καὶ περισσότερα ξύλα καὶ ἄλλες ὕλες, γιὰ νὰ διατηρηται, ἀλλὰ καὶ νὰ αὐξάνη ἡ φλόγα καὶ ἡ καῦσις...

Ἔτσι γίνεται ἀκριβῶς καὶ μὲ τὴν ψυχὴ... Ὅσο περισσότερο προσκαρτερεῖ ὁ Μοναχὸς/ἡ Μοναχὴ στὴν προσευχὴ καὶ στὶς ἄλλες ἀρετές, τόσο κατακαίεται ἡ καρδιὰ του/της ἀπὸ τὸν θεῖο πόθο... Καὶ τελικὰ τὴν κυριεύει... Καὶ μέσα στὸν πόθο αὐτό, στὸν **ἔρωτα** αὐτό, ἐνώνεται ἐν τῇ τελειότητι ἡ Νύμφη ψυχὴ μὲ τὸν Νυμφίον Χριστὸ πλήρως...

Και κατακλείω...

«Ἡ λαμπὰς (τῆς Χάριτος) πάντοτε καιομένη καὶ λάμπουσα, ὅταν φαιδρυνθῆ, πλέον ἐν μέθῃ ἐξάπτεται τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ». (Ὁμιλία Η΄)

Ἡ λαμπάδα, τὴν ὁποία κρατεῖτε τώρα, Ἀδελφὴ Παρασκευή, ἡ λαμπάδα αὐτὴ εἶναι **σύμβολο τῶν ἀρετῶν**, εἶναι **σύμβολο τῆς Χάριτος**, εἶναι **σύμβολο τῆς ζωῆς Σας, τῆς ζωῆς μας...**

Αὐτὴ ἡ λαμπάδα πρέπει νὰ καίη συνεχῶς, νὰ μὴν σβῆση ποτέ... Καὶ ὄχι ἀπλῶς νὰ μὴν σβῆση, ἀλλὰ νὰ φαιδρύνεται καὶ νὰ ἀνάπτη ὄλο καὶ περισσότερο... Τότε ὁ πόθος, ὁ ἔρωτας γίνεται **μεθυστικός**.

Αὐτὸς ὁ ἔρωτας μεθεὶ μέθην πνευματικὴν τὴν ψυχὴν... Καὶ πλέον ὁ ἄνθρωπος ζῆ σὲ μία κατάστασι ἐκτὸς κόσμου, ὑπεράνω κόσμου, ὑπεράνω τῆς λογικῆς, ὑπεράνω τῶν ὄρων καὶ τῶν ὀρίων τῆς φύσεως...

Γι' αὐτὸ ἄλλωστε βλέπουμε στοὺς Βίους τῶν Ἀγίων, οἱ ὁποῖοι προχωροῦσαν ὄλο καὶ περισσότερο στὸν **θεῖο ἔρωτα**, ὅτι προέβαιναν σὲ πράγματα, τὰ ὁποῖα λογικὰ δὲν ἐρμηνεύονται...

Διότι, ἐπαναλαμβάνω, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ σχέσις μας μὲ τὸν Θεό, ὡς **σχέσις ἔρωτος** καὶ μάλιστα διαπύρου ἔρωτος, μεθυστικοῦ ἔρωτος, ἔρωτος κυριολεκτικὰ μεταξὺ **Ἐραστοῦ-Χριστοῦ** καὶ **ἐρωμένης-ψυχῆς**, ἐκεῖ παύουν οἱ νόμοι τῆς φύσεως καὶ οἱ λογικὲς ἀναλύσεις.

* * *

Ἄς ἐπανεέλθω ὅμως στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ κλείσω... Τὰ λόγια μου εἶναι κάπως ἀσύνδετα... Μὲ συγχωρεῖτε γι' αὐτό, διότι εἶναι καὶ ἡ κόπωση βέβαια, ἀλλὰ καὶ ἡ **θεία μέθη**... Ἡ Ἑορτὴ τῆς Παναγίας μας καὶ οἱ Γάμοι τῆς Ἀδελφῆς Παρασκευῆς **μᾶς ἐμέθυσαν μέθην θεϊαν**... Καὶ ὁ λόγος εἶναι κάπως ἀσύνδετος...

Ἐπανερχομαι λοιπὸν σὲ μία φράσι τῆς **Κατηχήσεως**, ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Σχήματος:

«Ὁλον σεαυτῆς τὸν πόθον μεθάθες πρὸς τὰ Οὐράνια»!

Αὐτὸ ἀκριβῶς, Ἀδελφὴ Παρασκευή, νὰ μὴν τὸ λησμονῆτε ποτέ... Νὰ τὸ φέρνετε συνεχῶς στὸν νοῦ Σας καὶ νὰ τὸ διώνετε...

Ὅριστικὰ πλέον, ὅλος Σας ὁ πόθος πρέπει νὰ μετατεθῆ πλήρως καὶ **ὀλοκληρωτικῶς πρὸς τὰ Οὐράνια**...

Διότι, ὁ Νυμφίος Χριστός, ὅπως ἀκούσαμε στὴν πρώτη **Εὐχή** τῆς Ἀκολουθίας, «ὁ πανοικτίρμων Θεὸς καὶ πολυέλεος», «ὁ τὰ ἄχραντα σπλάγ-

χνα τῆς Αὐτοῦ ἀνεξιχνιάστου ἀγαθότητος ὑπανοίγων παντὶ τῷ προσερχομένῳ Αὐτῷ», ἀνοίγει τὰ σπλάγχνα Του σὲ ὅσους προστρέχουν σὲ Αὐτὸν «**πόθῳ καὶ ἀγάπῃ θερμῇ**».

Ἄς μεταθέτετε λοιπόν, Ἀδελφὴ Παρασκευή, τὸν πόθῳ Σας καὶ τὴν ἀγάπῃ Σας τὴν θερμὴν πλήρως καὶ ὀλοκληρωτικῶς πρὸς τὰ Οὐράνια...

Ἄς τρέχετε, Ἀδελφὴ μου, ἀγαλλομένῳ ποδί, μὲ λαχτάρῳ, κυριολεκτικὰ **ἐρωτοκτυπημένη** –θὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ πῶ καὶ αὐτὸ καὶ δὲν θὰ θεωρηθῶ ὑπερβολικὸς, διότι ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει περισσότερο τολμηρὰ πράγματα– πρὸς τὸν Πανοικτίρμονα καὶ Πολυέλεο Θεό, ὁ Ὅποιος ἔχει ἤδη ἀνοικτὰ τὰ ἄχραντα σπλάγχνα τῆς Αὐτοῦ ἀνεξιχνιάστου Ἀγαθότητος καὶ ἔχει ὑπανοίξει τὶς Ἀγκάλες Του...

Καὶ Σᾶς ἀνεμένει, Ἀδελφὴ μου, εἰς μίαν ἔνωσιν, ἣ ὅποια θὰ Σᾶς δώσῃ τὸ πᾶν... Θὰ Σᾶς δώσῃ ἐκεῖνα ποὺ δὲν Σᾶς ἔδωκε κανεὶς... Θὰ Σᾶς δώσῃ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι ἐπίκηρα καὶ πρόσκαιρα, ἀλλὰ εἶναι αἰώνια... Θὰ Σᾶς δώσῃ τὸν Ἀγιασμό, τὸν Φωτισμό, τὴν Θέωσι...

* * *

Αὐτὲς τὶς ὀλίγες σκέψεις, τὶς κάπως ἄτακτες λόγῳ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς **θείας μέθης**, θὰ ἤθελα, Ἀδελφὴ Παρασκευή, νὰ τὶς δεχθῆτε ὡς ταπεινὲς ἀδελφικὲς ὑποθήκες, οἱ ὅποιες θὰ Σᾶς ἀκολουθοῦν πάντοτε...

Εὐχομαι νὰ Σᾶς βλέπουμε καὶ νὰ Σᾶς χαιρώμεθα ὡς μία Μοναχὴ φωτισμένη, μὲ ἐπίγνωσι, *πορευομένη ἐν ἐπιστήμῃ καὶ θείῳ καὶ διαπύρῳ ἔρωτι* πρὸς τὸν Οὐράνιο Νυμφίον...

Ἡ Παναγία μας μαζί Σας!

Ἡ εὐχὴ τοῦ † Σεβασμιωτάτου Πατέρα μας καὶ ἡ εὐχὴ τῆς Σεβαστῆς Γεροντίσσης Σας νὰ Σᾶς στηρίζουν στὴν νέα Σας πορεία...

30.3.2008 ἐκ.ἡμ.

† Σάββατον Ἀκαθίστου

